

Bazı Alevîler, Ehl-i sünnete mensup Müslümanları Yezit'in zulmüne taraftar olmakla suçluyorlar. Bu suçlamaya karşı ne dersiniz?

Şunu hemen ifade edelim ki, bu suçlamayı yapan Alevîler azınlıktadırlar. Büyük çoğunluğu oluşturan sağ duyu sahibi Alevîler ise, Ehl-i Sünnet'e mensup Müslümanların Âl-i Beyt'i ciddi olarak sevdiklerini ve onlara karşı muhabbet beslediklerini, onlara daima hürmet ettiklerini yakînen bilirler.

Ehl-i Sünnet'e mensup Müslümanlara Yezit diyerek onları töhmet altında bırakmak, fevkalâde yanlış bir hüküm ve büyük bir hatadır. Zira, Müslümanlar Ehl-i Beyt'i ciddi sevmişler ve Yezit'in işlediği emsalsiz zulme, ne fiilen ne fikren ne kalben ne de hayâlen asla ortak olmamışlar, aksine bundan son derece üzüntü duymuşlardır.

Evet, Ehl-i Beyt'i sevmek ve onlara yapılan zulümler karşısında üzölmek müminlerin imanlarının gereğidir. Kur'ân-ı Azimüşşân müminlere, "Ehl-i Beyt'e muhabbet etmelerini" emrettiği gibi, Peygamber Efendimiz (asm.) de Hasan-Hüseyin Efendilerimize fevkalâde muhabbet göstermişler ve birçok hadis-i şerifleriyle müminleri, onları sevmeye yönlendirmişlerdir. Hattâ bir defasında onları mübarek kucağına alarak,

"Allah'ım, bunları ben seviyorum, sen de sev ve bunları sevenleri de sev."

buyurmuşlardır. Buna binâen, dört hak mezhebin hepsinde de "Ehl-i Beyt'e muhabbetin vacip olduğuna" hükmedilmiştir.

İnsafla düşünölecek olunursa, Sünnî Müslümanlar'ı Yezit'e ve onun zulmüne taraftar göstermek asla mümkün değildir. Zira, Yezit ve taraftarları Ehl-i Beyt'e karşı eşi görölmemiş cinayet işlemişler ve ümmetin kalplerini yaralamışlardır. Bütün Müslümanlar, yeri göğü titreten, ehl-i insaflı ağılatan bu cinayetlerin, dün olduğü gibi, bugün de ıstırabını çekmektedirler. Cenâb-ı Hakk'ın:

"Zâlimlere, herhangi bir zulüm, bir cinayet, bir haksızlık yapmış olanlara meyletmeyiniz. Tâ ki, nâr (ateş) size dokunmasın." (Hûd, 11/113)

fermanına muhatap olan akli başında bir müminin, Yezit'in cinayetlerine taraftar

olması nasıl düşünülebilir ve söylenebilir?

Evet, Müslümanlar Yezit ve taraftarlarından daima nefret etmişlerdir. Bunun en açık bir delili şudur ki, o günden bugüne kadar hiçbir Müslüman'ın, çocuğuna "Yezit" ismi verdiği görülmemiştir. Fakat çocuklarına Ali, Hasan, Hüseyin isimlerini verenler pek çoktur. **Hâlen bütün hutbelerde yüceltme ve dua anlamında Çâr-yâr Efendimizle birlikte Hasan ve Hüseyin Efendilerimizin de isimleri zikredilmektedir.**

Burada, konuyu biraz daha açığa kavuşturmak için Kur'ân-ı Azimüşşân'da zikredilen önemli bir prensibi nazara vermemiz yerinde olacaktır: Kur'ân-ı Kerim'e göre,

"Bir kimse bir başkasının hatasından, günahından, cinayetinden sorumlu tutulamaz."

Bu kuraldan hareketle, bir kimsenin işlediği bir cinayet yüzünden onun babasını, kardeşlerini, evlâtlarını, yahut akrabalarını sorumlu tutmak mümkün değildir. Hakikat böyle iken, Yezit'in işlediği cinayetler yüzünden o günden bugüne kadar gelip geçen bütün Sünnî Müslümanlar nasıl sorumlu tutulabilir? Böyle bir telâkki, değil İslâm hukukunda, dünyadaki hiçbir hukuk sisteminde mevcut değildir.

Şu noktayı da önemle dikkate almak gerekir. Ehl-i Sünnet'e mensup Müslümanların Yezit'i sevdiklerini iddia etmek büyük bir iftiradır. İftira ise, dinimizde en büyük bir günahdır.

Nitekim, Peygamberimiz (asm.) şu hadis-i şerifiyle müminleri iftiradan şiddetle menetmiştir:

"Her kim bir kimseyi, yapmadığı bir şeyle suçlasa ve bu iftirasını insanlar arasında yaysa, Cenâb-ı Hak o kimseyi sözünü ispat edinceye kadar cehennemde bırakacaktır."

Bir kimseye iftira etmek böyle dehşetli bir cezayı netice verirse bütün Müslümanları, dünyada benzeri görülmemiş bir cinayete taraftarlıkla suçlamanın ne kadar sorumluluk gerektirdiği ve sonucunun ne kadar vahim olacağı düşünölsün.

Kaldı ki, Yezit daha dünyada iken belâsını bulmuştur. Şöyle ki, Cenâb-ı Hak sadece Müslümanların değil, bütün insanların kalplerinde ona muhabbet kapılarını kapatmıştır. Diğer taraftan, Yezit İslâmiyet'i yaşamaktan gitgide uzaklaşmış, sonunda namazı terk etmiş, içki bağımlısı olmuştur. İçki bağımlılığında o derece ileri

gitmiştir ki, kendisine, **“İçkiyi Allah Teâlânın haram kıldığı ve bunun Kur'an'la sabit olduğu”** söylendiğinde, **“Kur'an'da haramsa da İncil'de helâldir.”** diyerek kendisini büyük bir tehlikeye atmıştır...